

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 51/2021
03.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Животе Милошевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К број 219/20 од 28.09.2020. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 213/20 од 06.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 03. фебруара 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Животе Милошевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К број 219/20 од 28.09.2020. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 213/20 од 06.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К број 219/20 од 28.09.2020. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ, за које дело су им применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, тако што је окривљеном АА утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року провере од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је окривљеној ББ утврђена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року провере од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљених, па су окривљени обавезани да солидарно исплате суду износ од 30.000,00 динара на име трошкова кривичног поступка, као и износе од по 10.000,00 динара сваки, на име паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Истовремено, окривљени су обавезани да оштећеном ВВ солидарно плате износ од 140.250,00 динара на име трошкова кривичног поступка, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 213/20 од 06.11.2020. године, делимичним усвајањем жалбе окривљене ББ и њеног браниоца, пресуда Основног суда у Крушевцу К број 219/20 од 28.09.2020. године преиначена је у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, у делу који се односи на солидарну обавезу окривљених АА и ББ на плаћање износа од 140.250,00 динара оштећеном, тако што је одређено да се исплата овог износа изврши директно оштећеном ВВ, док су жалба окривљене ББ и њеног браниоца у преосталом делу, као и жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Животе Милошевића у целини, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Живота Милошевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или тако што ће окривљеног за предметно кривично дело огласити кривим по блажем кривичном закону, за кривично дело учињено у саивршилаштву, те му утврдити казну затвора у краћем трајању, са краћим роком проверавања, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа на којој ће бити разматран захтев.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да радње окривљеног, описане у изреци првостепене пресуде, не представљају кривично дело.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је одредбом става 2. члана 280. КЗ изричито прописано да ће се казном из става 1. тог члана казнити и одговорно лице у руднику, фабрици или другом месту рада, које између осталог уопште не поступа по прописима или техничким правилима о мерама заштити на раду и тиме изазове опасност за живот или тело људи или имовину већег обима, те да у изреци није наведено да окривљени критичном приликом „уопште“ није поступао по прописима или техничким правилима о мерама заштите на раду, а због чега према ставу одбране изрека пресуде не садржи једно од битних обележја предметног кривичног дела. Према наводима захтева, изрека не садржи ни чињенични опис да је критичном приликом дошло до довођења у конкретну опасност живота и тела оштећеног ВВ, као битно обележје дела, при чему у

изреци није изричито наведено да је окривљени имао својство одговорног лица, нити је наведено у ком својству је поступао, као и који је круг овлашћења његово својство обухватало, а због чега према ставу браниоца у његовим радњама нема законских обележја кривичног дела због ког је оглашен кривим.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде, произилази да окривљени АА, као одговорно лице на раду – руководиоца пословне области квалитета у фабрици експлозива и пиротехнике у оквиру ГГ АД ..., критичном приликом није поступио по прописима и техничким правилима о мерама заштите на раду, на који начин је изазвао опасност по живот и тело људи, конкретно оштећеног ВВ, и то тако што је супротно члану 27. Закона о безбедности и здрављу на раду и члану 42. став 1. и 2. Правилника о безбедности и здрављу на раду „ГГ“ корпорације, заједно са окривљеном ББ обавестио усменим путем оштећеног ВВ да је распоређен на послове контроле ..., а да га претходно нису оспособили за безбедан и здрав рад на овим пословима, нити су га упознали са свим врстама ризика на радном месту на које је распоређен, а услед којих пропуста је дошло до повређивања оштећеног на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде. У изреци је наведено и да је окривљени критичном приликом поступао у урачунљивом стању, да је био свестан свог дела и да је оно забрањено, те свестан да непоступањем по прописима и техничким правилима о мерама заштите на раду може изазвати опасност по живот и тело људи и да услед тога може наступити тешка телесна повреда неког лица, али је олако држао да до оваквих последица неће доћи. Стога су у изреци првостепене пресуде, по оцени овога суда, јасно описани сви битни елементи, како објективни, тако и субјективни, кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ, због ког је окривљени оглашен кривим.

При томе чињеница на којој се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног инсистира – да у изреци није наведена реч „уопште“ не представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, имајући у виду да су у изреци описани сви битни елементи предметног кривичног дела.

Како је у изреци јасно наведено да окривљени АА критичном приликом није поступио по прописима и техничким правилима о мерама заштите на раду и тиме изазвао опасност по живот и тело људи, услед чега је наступила тешка телесна повреда оштећеног ВВ, то су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева којима се указује да окривљени АА није имао својство одговорног лица у смислу одредбе члана 280. став 2. КЗ, те да у изреци пресуде није изричито наведено у ком је својству поступао, нити који је круг његових овлашћења био критичном приликом. Исти наводи, већ су били предмет разматрања Вишег суда у Крушевцу, који је у другом степену поступао по жалбама бранилаца окривљених, па имајући у виду да је у својој одлуци Кж1 број 213/20 од 06.11.2020. године Виши суд у Крушевцу ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 7 став 4. и страни 8 став 4, 5. и 6. изнео јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП одбијен је као неоснован.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је радње окривљених АА и ББ ваљало правно квалификовати као једно кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 280. став 2. у вези става 3. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, јер су у изреци пресуде радње окривљених описане у множини, односно да су заједнички предузете, а из чега произилази да су критичном приликом поступали као саизвршиоци.

Саизвршилаштво у смислу одредбе члана 33. КЗ постоји уколико више лица, учествовањем у радњи извршења, са умишљајем или из нехата, заједнички изврше кривично дело, или уколико остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела.

Дакле, саизвршилаштво у смислу одредбе члана 33. КЗ подразумева заједнички умишљај окривљених, односно њихову заједничку одлуку да са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела.

Како у изреци правноснажне пресуде није описан заједнички умишљај окривљених, нити да прихватају предузете радње као заједничко дело, то је по оцени овога суда у конкретном случају правилно примењен кривични закон када су окривљени АА и окривљена ББ оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела тешког дела против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ. Стога је захтев и у овом делу одбијен као неоснован.

У истом захтеву, наводи се и да окривљени није био непосредно надређен оштећеном, како би му у том смислу издавао радне налоге, нити је био овлашћен да га распоређује на одређене послове, а због чега између радњи окривљеног АА и последице дела у виду угрожавања живота и тела оштећеног и његовог тешког повређивања, нема правно релевантне узрочне везе. Такође, у захтеву се истиче да је оштећени самоиницијативно запалио експлозив, те да докази који се налазе у списима упућују на закључак да је критичном приликом дошло до превремене експлозије услед неисправности употребљеног спорогорећег штапина, а због чега поступање окривљеног није у узрочној вези са насталом последицом дела.

Изложеним наводима захтева се, по оцени овога суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, али ово у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**